

EDICE PEVNOST

TEREZA MATOUŠKOVÁ
DĚTI VÁNICE

FANTASY ROMÁN

TEREZA MATOUŠKOVÁ
DĚTI VÁNICE

TEREZA MATOUŠKOVÁ

DĚTI VÁNICE

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Tereza Matoušková, 2016
Cover Illustration & Illustrations © Alena Kubíková, 2016
Cover Art © Lukáš Tuma, 2016
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2016

ISBN (pdf) 978-80-7557-258-5

Prolog

Letošní zima zjistila, že jí nevynáší kralování na oblacích, prodala ledový palác a otevřela si v podhradí hampejz. Jako děvka všech děvek se pohodlně uvelebila na podmořských ostrovech, roztáhla nohy a z jejího lůna místo šťávy vyletěla pořádná dávka mrazu a vloček.

V jižním Zumenu sněžilo naposledy před dvaceti lety, v té době měla ještě stará Wrana všechny zuby. Mohla je zatínat, když s námahou stoupala do strmých kopců za Mosazným jezerem. Teď ji mráz štípal do prázdných dásní a ona jen sípala nebo šišlavě klela.

Mechanické slunce se klonilo k západu a na oblohu zvolna vyplouval porouchaný měsíc. Obloha se barvila do tmavších odstínů rudé a purpurové. Kdysi, jako malé děvčátko, si Wrana myslela, že oceán nad nimi je červený a fialový, vesele pruhovaný jako dětská šála. Vyvraceli jí to s tím, že tu barvu dává obloze magie, která chrání Podmoří před ničivou silou vody, která leží nad ním. Ledově studené masy. Černé jako smrt. Wrana se od té doby nerada dívala na nebesa.

Vzadu se rýsovala silueta pobožené továrny. K podmořskému nebi se vypínala věž z temně šedých kvádrů, stejně důstojná dáma jako před lety. Na jejím vrcholu stále držela klec z ocelových prutů, ve které se nacházely zbytky mechanismu z ozubených kol a pružin. Kdysi produkoval tolik energie, že dokázal udržovat v chodu všechny stroje uvnitř věže.

Wrana pracovala na valné většině z nich. Měla šikovné ruce, a tak ji kněží nakonec pustili i dolů do laboratoří. Pamatovala si, jak zde bývalo rušno. Teď tu naopak panovalo neuvěřitelné ticho. Dokonce větší než obvykle. Takové, že ji nutilo napínat uši. Šourala se zasněženým mlázím až k pobožené zídce, která kdysi oddělovala areál fabriky od okolního světa. Vždycky se k továrně přikradla z boku. Neodvažovala se používat starou kněžskou silnici. Bílé pláště se sice o tuto zavátou končinu dávno přestaly zajímat, zloději a hledači pokladů jakbysmet, ale stačilo by mít jedenkrát smůlu.

Tentokrát vyrazila pozdě. Bude muset přespat v jedné z opuštěných laboratoří a z toho neměla radost. Pokud se tam vůbec dobelhá. Zahekala. *Posledních pár prokletých kroků, no tak, stará... Zpropadené klouby, zatracený prastrýc zatraceného velehága z Delfie aby na ně nasral!* Urovnala si na zádech prázdnou nůši. Kdysi v ní nosila seno pro domácí zvířectvo a dřevo na podpal, teď jí stejně dobře sloužila při jejích kořistnických výpravách do staré továrny.

Jenomže hovno z toho, že mám dobrou nůši. Trmácí se nahoru a dolů, nahoru a dolů, a k čemu? Z almužny, kterou pro ni mají nachystanou překupníci, si možná koupí jídlo a šťávu z osmivětve na půl roku. Zaplatí i slušné ubytování, když bude šetřit. Jenomže ona by si potřebovala nechat v klášteře odčarovat dnu. Na to si nenašetří ani za sto let. To z ní dřív bude mrzák a chcípne hladu.

Shodila proutěný koš z ramen a s námahou se protlačila dírou ve zdi dovnitř do areálu. Uvolnila při tom pár menších kamenů a šterk. S chrastěním spadaly do čerstvého sněhu. Na okamžik se znovu zaposlouchala. Ze zčernalých zdí fabriky vyzařovalo cosi děsuplného. Wrana si

vzpomněla na historiky, které se vyprávěly večer u ohně, o začarovaném kraji, dětech, které se rodily s tvářemi starců, a příšerách, jež se ukrývaly v torzu věže. Zvykla si nad nimi mávnout rukou, ale když se blížila k pobožené fabrice, pokaždé si na ně znovu vzpomněla.

Říkalo se, že oni, Temnáři, sem přišli z pouště, kde stála jejich města z šedého kamene. Museli zasadit celé háje osmivětve, aby se mohli vzdálit od písečných dun. Bez olejů a šťávy z této byliny jejich citlivá kůže pukala a krabatila se při jakémkoliv styku s vlhkostí. Tady, daleko na jihozápadě, se osmivětev nikdy pořádně neuchytila. *Je tu prokletá země. Neměli jsme stavět domy na takové půdě. Můžeme si za to sami.*

Když krajinu přikryla bílá peřina, Wrana nezvykle dlouho otálela, než vyrazila. Sníh roztaje a změní se ve vodu – ta představa v ní vyvolávala panickou hrůzu, i když měla kůži potřenou tlustou vrstvou oleje. Jenomže hlad byl silný protivník a zvítězil i tentokrát. Nůše putovala zpátky na záda. Stařena se belhala dál. Nemohla se vrátit, i kdyby ji měl uvnitř čekat dračí velekněz, o němž se vyprávělo, že se prohlásil za boha a pálí města, která nehodlají uznat jeho nadvládu. Pokud nepřinese kulhavému Pewkovi slíbenou dodávku *žluté a fialové*, nebude mít z čeho zaplatit nájem. Skončí na ulici. Zatímco monstra tu být můžou, ale nemusí, zima bez střechy nad hlavou znamená jistou smrt.

Vrata dávno vylomili jiní vykradači a hlavní hala zela prázdnotou. Zůstalo jen holé sloupořadí, pár dlaždic a v čele se válely zbytky oltáře. Zloději pobrali veškeré vybavení, dokonce odtáhli mramorové sochy starých bohů, které stávaly ve výklencích. Podobně vybílili i horní patra. Pokud si Wrana chtěla odnést tučný úlovek, musela do podzemí,

kam se žádný lupič, ani ten nejzoufalejší, neodvážil. Kněží tam ukládali magické přípravky. Těkavější z nich vypouštěly do ovzduší páry. Stačilo je vdechnout a rozežraly vás zevnitř jako malí hladoví červi.

Wrana si odnesla z laboratoří pod věží ochrannou masku. Z práce tam dole jí nezůstaly jen jizvy na předloktích, získala i znalosti. Nevěděla o tekutých kouzlech vše a hodně riskovala, ale smrt jí dost dlouho šlapala na paty, aby si zvykla. Dlouhá léta živořila uprostřed válečného pole. Až skoro zapomněla, že kdysi skutečně žila.

Slovo mír jí chutnalo sladce jako slupkaté mavi. Jako mládí. Největší pozdvižení, kterého se tehdy dočkala, bylo, když soused přistihl svou manželku s Wraniným bratrem. Tehdy schytala pár ran řemenem ona i paní matka. O válce se povídalo v zimě, když drhly peří, ale nikdo ve skutečnosti nevěřil, že existuje.

Když se na kraji jejich pozemků objevil tucet zakuklených jezdců na netritech, Wranina první myšlenka patřila pošlapané zelenině. *Co bude s úrodou?!* V ten okamžik ji vůbec nenapadlo, že žijí s manželem na samotě a sami se neubrání. Nepomyslela na to, že Maryn, její sladké holčičce, už pučí prsa a Roga dostala na začátku jara první krvácení. Jezdci jim ublížili všem třem. Hnusně. Wrana slyšela, že kněz, který našel jejich těla, je první ohodil zvratky, než se dal do ošetřování. Matku se mu podařilo slátat, dcery ale zachránit nedokázal.

Později, na jaře, vzala válka stařeně i manžela. Velmi to bolelo, ano, ale po tom prvním polibku smrti už otupěla. Nedokázala ho oplakat a nemohla ho řádně pohřbit. Zahrabala ho v lese jako zvíře. Řev války utichl, ale ona zůstala sama. Dokud mohla, nabízela chlapům své vnady.

Potom prodávala vědomosti ohledně magie a léčila. Jednoho večera, mohlo to být před dvaceti lety, nasněžilo a nebe pohltila zelenavá záře. Vesničané se děsili konce světa. Z východu přišly zprávy, že tam vyletěla do povětří fabrika. Zdálo se, že výbuch nenapáchal větší škody, mluvilo se jenom o úniku neškodné magie. Jenomže se nikdo neměl k tomu, aby továrnu obnovil. Kněží měli v té době jiné starosti a výrobní v odlehlých končinách bylo to poslední, o co se zajímali. Většina dělníků přišla o práci. Tu zimu jich mnoho zmrzlo nebo pomřelo hladu, ať už zůstali ve zbídačených dělnických osadách, nebo vyrazili na dlouhou a strastiplnou cestu do Avaryngu.

Wrana po nich sbírala zbytky. Nejprve okrádala mrtvolu dělníků, potom se pustila do mrtvolu fabriky. Jako první prošmejdila laboratoře, ve kterých kdysi pracovala. Brala jen to, o čem věděla, že jí nevybouchne pod rukama. Párkrát si popálila prsty, ale magie si svou daň vybrala až mnohem později. Až když se musela vydat do spodních pater.

Wrana se poškrábala na pahýlu nosu. Musela se na okamžik opřít o rozbitou desku oltáře, potřebovala si odpočínout. Dneska hodlala slézt do nejnižšího podlaží. Pokud si správně pamatovala, nacházel se tam velký sklad, kde by se mohla hezky napakovat a zajistit si živobytí na další dva roky. Kdo ví, co za poklady se tam skrývalo, možná si bude moci zaplatit i léčbu. Nebo aspoň bylinky na zmírnění bolesti.

Zapálila si lampu a sešla po schodech do tmy. Kdysi se nahoru a dolů jezdilo v obrovské kovové kleci, která visela zavěšená na ocelových lanech. Wrana se ve svých zlodějských začátcích zajímala o to, co se s tím úžasným vynálezem stalo. Značně by jí to usnadnilo práci. Zjistila

však, že se lana přetrhla a železná konstrukce koroduje kdesi dole v černých hlubinách.

Plamínek svítidla se lehce třepotal, jeho zář hravě poskakovala po zdech a vykreslovala na nich nezřetelné stíny. Stařena sestoupila až na podlaží označené piktogramem tarka. Prostory slabě ozařovaly zbytky magického osvětlení, lampy povětšinou blikaly a vidět bylo jen díky načervenalému nouzovému světlu. Tady Wrana loupila na podzim. Zůstala tu po ní převrhnutá křesla, vytahané šuplíky a rozházené dokumenty. Uprostřed vši té spouště stále ležel velký tác s rozbitými lahvičkami. Tehdy nešťastně zakopla. Nejen, že si ošklivě poleptala stehna, nešikovně si rozsekla dlaň a chvíli se bála, že si zmrzčila ruku. Co by si pak počala?

Tady nic nenajde, musí ještě níž.

Wrana se nikdy nevydala hlouběji než do tarčího patra. Překvapilo ji, jak je tady dole vlhko a syrovo. Schodiště před ní se ztrácelo ve tmě. Tam někde ležel její cíl, skladiště, ze kterého si bílé pláště nestihly vyzvednout svoje poklady. Ty teď připadnou staré nemocné dělnici. Všechny. Aspoň na chvíli. Tak si to malovala, když především usínala v teple své chatrče.

Tma zhoustla a zdálo se, jako by pomaličku odsávala světlo její lampy. Plamínek se třepotal a skomíral. Ze stropu odkapávala voda a padala jí do vlasů. V tom okamžiku to ale nevnímala. Vždyť každý krok na kluzkých schodech mohl předznamenávat pád do tmy a zlomený vaz. Raději se křečovitě přidržovala zábradlí.

Vzduch se ochladil natolik, že bolelo dýchat. Jako by si zabodala do zbytků nosu úlomky skla. Jediným zdrojem tepla se stal plamínek, který držela v ruce.

Náhle došlápla na rovnou podlahu a pod botama jí něco zakřupalo. Vyděsila se a posvítla si pod nohy. Kostřičky zvířat. *Co jste tu dělali, vy blázinci?* Stařena si pro jistotu nasadila ochrannou masku. *Kdo ví, co ty mršky zabílo.* Zatápala před sebou. Nahmatala masivní dveře a zatlačila na ně. Snad zde nezbyla žádná ochranná kouzla, trmácela by se sem dolů úplně zbytečně.

Zpuchřelé dřevo se odlepovalo od zárubně jenom velice neochotně a panty zavřeštěly jako košík topených kořat. Wrana odložila lampu na zem, aby mohla zabrat oběma rukama. Konečně.

Posvítla dovnitř a vykřikla překvapením.

„Kdo vás sem zavřel, ubožátka?“ Hleděla do tváře asi tuctu dětí. Seděly na bednách s chemikáliemi a v rukou držely vějíře ohmataných hracích karet. Turnaj v podzemí továrny.

„Vy si sem chodíte hrát? Ale tady je to nebezpečné.“ Nevypadalo to, že by ji děti vnímaly. Vypadaly nezdravě pobledlé, skoro až mrtvolně bílé. Wrana poklepala na rameno holčičce, která k ní seděla nejbliže. Děvčátko se na ni tázavě otočilo, usmálo se a pak se vymrštilo vpřed a zahryzlo se jí do ruky v rukavici.

„Pusť, sakra, tohle se nedělá... Tohle se...“

Mezitím se kolem ní shlukly i další děti. Natahovaly po ní drobné prsty zakončené drápy. Až teď si všimla, jak mají nepřirozeně vypouklé oči. Jako vařená vejce. Wrana se po nich ohnala.

Na záda jí vyskočil drobný chlapec a pokusil se ji přes šál kousnout do krku. Zbytek drobotiny kolem ní utvořil nepravidelný kruh a dorážel jí na nohy, vypadalo to, že si děti chtějí hrát. Jenomže nechtěly.

Ucítily kořist a měly hlad.

Kapitola 1: Na konci světa

Vrchní čarodějku Zorenu Rútid často trápily zlé sny. Navštěvovali ji mrtví. Nejčastěji oběti z občanské války, protože její svědomí odmítalo uznat, že od té doby uběhlo více než pět set padesát let. Znovu před ní klečeli mágové, které poručila popravít, viděla jejich blízké, jak prosí, aby ty ubožáky ušetřila. Dívala se do zmatených očí dětem, které právě ztratily otce. Jenomže ona si nemohla dovolit odpouštět. Kdyby jenom trochu povolila opratě, následovalo by další kolo nesmyslného zabíjení. Poslala na smrt celé zástupy chlapů a ženských, kteří by za jiných okolností bojovali po jejím boku. Musela. Když jí starý velemág na smrtelné posteli předával velení, vypadlo to, že se Swér rozpadne a postupně zanikne pod nájezdy nepřátel.

Dokázala zemi sjednotit, ubránila své državy a zajistila stabilitu. Štěstí našla i v osobním životě, adoptovala chlapce, který ji bral jako vlastní matku. Dokázala z něj vychovat silného muže. Když se zdálo, že se situace stává znovu neudržitelnou, dosadila ho do čela rozvráceného swérského kněžstva a spolu s ním ovládla polovinu Podmoří. Prohlásili se za bohy, nechali vynést staré sochy z chrámů a postavili tam své. Když projížděla ulicemi měst v sedle válečného netrita, prostí Temnáři před ní padali na kolena a líbali zem, které se dotkly břišní šupiny jejího hadovitého oře.

Čarodějka věděla, že za to bude muset zaplatit. Všechno, čeho v životě dosáhla, muselo být vyváženo stejnou dávkou

utrpení. Byla na to připravena, hodlala obětovat cokoliv, aby vyprahlou vlast uchránila před opětovným zmatkem a rozkladem.

Cokoliv. Kromě jediné věci.

Tento sen se jí zdával od chvíle, kdy na konci podzimu vyrazili na cestu. Každou noc.

Bloudila ulicemi pouštního města Mesyr Agys. Svíral ji labyrint hnědošedých stěn z jílu a nepálených cihel. Zmizely přívětivé čajovny, obchůdky s vonnými svícemi i pouliční prodejci pečeného netritího masa. Na horizontu se tyčily komíny továren, její fantazie je však pokroutila do bizarních tvarů. Šel z nich strach, iracionální strach, který se skrývá pouze ve spánku.

Zorena hledala svého syna Femoriana.

„Neviděli jste tu malého chlapce?“ ptala se kolemjdoucích, kteří na ni otáčeli prázdné, dokonale ploché tváře. Bez očí, bez nosu, bez úst, anonymní a nezúčastněné.

Náhle si uvědomila, že se nemůže hýbat, je připoutaná na lůžko a omotaná hadičkami. Chodili kolem ní muži v dlouhých bílých pláštích, tu upravili kanylu, tu jí zabodli do žil injekci. Chtěla křičet, ale věděla, že nemůže. Zachvátila ji panika. Její syn by ji přece takto nenechal, raději by ji zabil, než aby takto trpěla. Jak je to jen možné? Nechal ji tady samotnou. Nechal ji tu hnít.

Procitala s výkřikem, celá zbrocená hustým potem, který voněl po osmivětvi. Ještě dlouho ležela a hleděla na své ruce s dlouhými bílými prsty, které končily drápy. Vypadaly stále stejně. Za posledních pět set let nezestárla o jediný rok. Její hadí oči neosleply a všechny vytržené zuby znovu dorostly. Ne, neumírá, zůstala pouštním dravcem. S tím pocitem vždycky znovu usnula.

Dnes to však bylo jiné. Cosi ji podrželo v noční můře déle a ona se dívala, jak její žíly pukají a řinou se z nich potoky krve. Stoupala z nich podivná rudá pára. Zaplnila celý prostor kolem ní, až vytlačila všechen vzduch a Zorena se začala dusit.

Tentokrát nezakřičela, pouze se prudce posadila na posteli. Chvilí se zmateně rozhlížela, aniž by tušila, kde je, a co se stalo. Tohle nevypadalo jako její komnata na Tark Itlen. Ve tmě rozeznala obrysy zešikmené stěny podkrovní komůrky. V koutě stála jednoduchá skříň z dýhy. Zašátřala kolem sebe, stále zděšená krvavým poselstvím, které se jí vkradlo do snů. Pocítila paniku. Její chlapec přece vždycky spí vedle ní stočený do klubíčka jako kotě pouštní nárie.

Jenomže tam neležel a ani nemohl.

Syn už byl dávno dospělý. To ona se ztratila v čase.

Roztřesená ruka zabloudila na vedlejší lůžko, kde se na odkopané peřině převaloval Atalan. Nosil stejný bílý háv jako její syn. Ten však teď ležel ledabyle přehozený přes pelest. Swérská smetánka považovala vztah velemága a velekněze ze sousedního státu za čistě politické spojenectví a tak o něm i mluvila. Politika vám však postel nezahřeje. Nebude pro vašeho syna otcem a nepodá vám léky, když máte horečku.

Obyčejný život si ji vyčenichal jako kohokoliv jiného a ona potřebovala krytá záda.

Vrchní čarodějka si všimla, že jejímu *politickému spojení* kane z pootevřených úst slina. Sebrala z nočního stolku kapesník a utřela mu pusy. Zamumlal cosi nesrozumitelného, zřejmě ho také trápily nehezké sny. Čarodějka se chvíli rozněžněle dívala, jak mu cukají víčka. Deset let je deset

let. Už nesdíleli pouze místo, kde se ukládali ke spánku, obtěžovala je i stejná strašidla.

Zorena vklouzla k partnerovi pod peřinu, aby se k němu přimkla. Její horká, suchá kůže se dotkla jeho studené a vlhké. Atalan pocházel z Delfie, studeného a deštivého kraje. Křížovaly jej řeky, bystřiny a potoky, až vypadal jako jedna velká mokřina, z níž vyrůstala rozlehlá města. Těžko by se na takovém místě žilo Temnáři, ale on byl na podobné klima dokonale přizpůsoben. Měl dlouhé hubené tělo, ideální k plavání; nozdry a uši dokázal zatáhnout, aby se mohl pohodlně potápět.

Jejich těla vypadala rozdílně, ne však natolik, aby spolu nemohli být. Mnoho delfských čarodějů mělo plotky s Temnáři a naopak. Problémy do vztahu pak přinášel život sám a rozdílný jídelníček nebo kosmetika bylo to poslední, co milence obvykle trápilo.

Vedle postele stály prázdné láhve. Od včerejšího odpoledne jich značně přibylo. Zorena si dělala starosti. Atalan se vždycky napil rád, ale nikdy to tolik nepřeháněl.

Zorena se konečně rozpomněla na události posledních dní. To všechno ten prokletý portál. Měl fungovat. Jenomže nefungoval a oni tu zůstali uvěznění. Velemág, velekněz, padesát elitních mágů a třicet kněží. Cestovali do Lerienu a sníh je uvěznil v zapadlé vesnici na jihu Swéru. Nemohli zpět a nemohli ani dál; zásoby se rychle tenčily.

Čarodějové se tedy krmili hlavně nočními můrami. A ty se stávaly den ode dne výživnějšími.

* * *

Denní světlo je oslepilo. Nevyšly ven už tolik let. Záblo a ony poprvé pocítily takovou zimu, nikdy neviděly, jak se

z nebe snáší krystalky ledu a jak se okolí utápí v závějích. Děsilo je to, ale neměly na vybranou, musely ven.

Chumelilo, že neviděly na krok. Sníh znečitlivěl bosé nohy. Pak vločky začaly tát a naleptávat pokožku. Bolelo to. Jenomže to musely vydržet. Hladověly. Nikdo jim nedonesl potravu. Den. Dva. Tři. *To zoufalství.*

Ta stará ošklivá žena nechala otevřené dveře. Nejprve se bály vylézt ven, krčily se mezi trubkami. U vchodu se povalovala stařenina vyschlá mrtvola. Vysály z ní veškerou energii. Když přišla nouze, zkoušely pozřít ženino maso. Jejich žaludky však odvykly rozkládat pevnou stravu, střeva zapomněla, jak dostat z tráveniny potřebnou sílu. Udělalo se jim špatně. Hrozně zle.

Myslely, že zemřou. Přišly křeče, zvracení, průjem v nekonečném kolotoči. Břicha se jim propadla a vystoupla žebra. Ruce vypadaly jako haluze potažené kůží. Jen stěží se dokázaly udržet na vyhublých nohou. Pak nevolnost zničehonic polevila. Rozhodly se vyškrábat po schodech vzhůru, zesláblé zdolávaly stupně posypané roztráštěným laboratorním sklem. Prodraly se až na povrch, ven ze zatuhlého vězení.

Teď tu stály, svobodné, ale ztracené. Malé shrbené postavíčky. Schovaly se pod převislé haluze rodoplodu a v jejich stínu vypadaly skoro jako obyčejné děti. Přesto byl rozdíl patrný na první pohled. Kůže mrtvolně šedivá, prsty připomínající spáry a chrup křivě trčící z úst jako zuby hlubokomořské ryby. Nejpodivnějšími se však zdály být jejich oči. Bílé jako vejce a vypoulené. Mohl za tuto proměnu jen dlouhý pobyt ve tmě? Těžko uvěřit.

V keřích zašustilo, jak se kdosi prodíral mlázím. Stvoření se příkrčila a nasála vzduch. Vymrkala slzy z očí, které

nebyly zvyklé na takové množství světla, a zamžourala před sebe. Rozeznala siluety dvou mužů, kteří stoupali nahoru k továrně. Nepatřili k těm, kteří jim nosili jídlo, tyto vysoké, silné, mladé chlapy podivné děti neznaly. Vůbec se jim nelíbilo, jak ti cizinci páchli. Kouř, síra a smrt.

Vyšší z nich měl oblečenou jednoduchou černou uniformu, druhý šedivý plášť. Halasně se spolu bavili, každý nesl v ruce načatou láhev pálenky. Do továrního komplexu prolezli dírou ve zdi stejně jako lovci pokladů, kteří sem chodili loupit. Jenomže tito se chovali jinak. Působili, jako by jim to tu patřilo. Vůbec se nebáli. Mířili k vratům do hlavní tovární haly, k místu, kde hustě rostl rodoplod. Jedno z dětí, drobná dívenka s rozcuchanými vlasy, tlumeně zavrčelo a pak se vyplížilo z úkrytu, připravené skočit.

Cizinci vypadali příliš zabraní do hovoru. Možná už toho hodně vypili. Nevšimli si tmavé postavy, která se vyloupila z keřů.

Rozcuchané děvčátko vycenilo tesáky a vrčení, které se mu vydralo z hrdla, znělo tentokrát mnohem hrozivěji. Ten v černé uniformě vykřikl a ukázal před sebe. Děvče po něm skočilo a zabořilo mu zuby do krku.

Na sních dopadly rudé krůpěje.

V tom okamžiku se osmělily i ostatní děti. Vyhrnuly se z keřů jako šedivá záplava. Vrhly se na překvapenou dvojici.

Zvedl se vítr. Ostrý zimní poryv plný bodavých krystalků ledu. Bral slova od úst. Nadávky, výkřiky i sténání. Nesl je do daleka, po zasněženém úbočí kopce. Nikdo to však neslyšel.

* * *

Zorena si přesně pamatovala den, kdy poselstvo z Lerienu dorazilo do Atalanova sídla, na Tark Itlen. Panovala jedna z těch sladkých nocí na konci léta, kdy už cítíte podzim ve vzduchu, ale stále si nehodláte připustit, že už se blíží. Vrchní čarodějka si dokázala ten večer vybavit do nejmenších podrobností.

Strávila asi hodinu na chodbě před svou komnatou. Přitom stačilo udělat pět kroků a zaklepat na bíle nalakované dveře. Místo toho posbírala zažloutlé lístky z květináčů a asi dvacetkrát setřela neviditelný prach z okenního parapetu. Urovnala si vlasy a zase je rozčuchala. Přelíčila si rty. Dobrou půlhodinu strávila detailním studiem olejomalby vítězného tažení Nójana Argowesy, která tu visela, co Zorena pamatovala. Když si potřetí rozeprala sponu na plášti a zase ji zacvakla, uvědomila si, jak směšně musí vypadat. Dřív nebo později se k tomu bude muset postavit čelem, před rodinnými záležitostmi stejně neuteče. Kerdea byla Atalanovou polorodou sestrou, družkou jejího syna a... Ne, to docela stačilo, netřeba celou věc ještě komplikovat. Jakkoli zvláště to znělo, v rámci jejich kasty to nevzbuzovalo údiv. Zasvěcených bylo málo a žili příliš dlouho.

Otevřela jí drobná ryšavá Delfka s pronikavýma oříškovými očima. Na sobě měla jenom domácí šaty a trepky. Zorenu fascinovalo, jak moc se v tváři podobá svému otci. Občas jí připadalo, že někdo Torea Golsna vzal, vylišoval z něj vše, co se na něm vrchní čarodějce líbilo, a přelil to do ženské formy.

Zorenu napadlo, že si vlastně nepřipravila žádnou řeč, tak se jen usmála a zamumlala něco v tom smyslu, že si na ni zrovna vzpomněla, jak se asi má. Popsala, jak je venku

hezky a navrhla, že by si mohly odnést jídlo na ochoz jedné z vysokých klášterních věží. Také blábolila cosi o tom, že si pro sebe chce ukrást posledních pár slunečních paprsků. O tom, že ji něco tíží, pomlčela.

„Atalan a Femorian půjdou také?“ zajímala se Kerdea.

Zorena tu otázku čekala a měla připravenou odpověď. Prý se jich už ptala, ale že ještě musí něco dodělat v laboratoři. Aby svou malou lež podpořila, postěžovala si, kolik času mezi všemi těmi smradlavými utrejchy tráví. Kerdea odvětila, že bude příjemné zase po čase povečeřet na čerstvém vzduchu, a odešla se převléci.

Jedly mlčky. Zorena se nedokázala dívat ryšavé čarodějce do očí a většinu času předstírala, že zvědavě nakukuje přes zábradlí do kraje. Nastavovovala tvář slunci, jako by si užívala podvečerního počasí, ale ve skutečnosti teplo necítila. Kerdea také zírala kamsi do dálky. Zorena věděla, že z její strany se pokusu o zdvořilostní konverzaci nedočká. Nepotřebovala přerušovat ticho, protože ji netížilo. Už dávno se toulala ve svých myšlenkách.

Zato Zorena se mohla zbláznit.

Už chtěla něco plácnout, jakoukoliv hloupost, která by Kerdeu přiměla se na ni podívat a něco odpovědět, když tu spatřila dole na cestě skupinu jezdců. Od prosebníků, kteří do největšího delfského kláštera plynuli, se lišili na první pohled. Na zádech měli složená obrovská kožnatá křídla.

Hrudě nosili holé a klín jim zakrývala široká suknice exotického stříhu. Střídaly se na ní rudé a zlaté klikyháky. Zorena rozeznala barvy Ekašího, nového lerienského vrchního čaroděje. Lerienští v těchto dnech nenavštěvovali své podmořské spojence jenom tak. Jejich přítomnost obvykle znamenala jediné. Potíže.

„Půjdu říct našim drahým polovičkám, že máme hosty ze Souše.“ Kerdea se zvedla od stolku. Nijak víc to nekomentovala, ale Zorena věděla, že se jí to také nelíbí. V předchozích letech ztratili v Lerienu spoustu dobrých mágů.

„Počkej, já...“ vykoktala. Vlastně je tu jedna osobní záležitost, kterou jsem s tebou chtěla probrat. Vzpomínáš si, jak jsi po mně chtěla, abych... abych...

„Ano?“

„Nic, to nic, jen běž.“ Jak je jednoduché nepříjemný rozhovor odložit. Říct si, že to přeci mohou probrat kdykoliv jindy. Teď jsou přece na pořadu dne důležitější věci.

Zorena se pokusila znovu usnout, ale přes veškerou únavu to nešlo. Nakonec se rozhodla, že vstane a spánek nahradí tarčím mlékem nebo odvarem z malničkového listí. Odpočinout si bude moci, až dostane syna domů a zažene lerienskou bouři.

Vklouzla do černé uniformy swérského velemága, spleťla si vlasy a nalíčila se. Její čarodějové často vtipkovali, že zatímco většina žen se maluje pro krásu, jejich stará si nanáší na ksicht bojové líčení. Patřilo to do té sorty legráček, jako ten vtip, že oni nepotřebují štíty, protože mají Zoreniny kozy a mezi ně se bezpečně schová celá armáda.

Hovada zatracená, ale i je teď přešel smysl pro humor. Sklesle posedávali v místní putyce, na zápraží nebo kolem ohně, který rozdělali na návsí, a opíjeli se lacinou kořalkou. Mnozí tvrdili, že měli nechat Lerienské, ať se navzájem povraždí. Stály jim ty barbarské ostrovy za to?

Zorena rozuměla její pocitům, ale věděla, že udržet si Lerien znamená neztratit štít, který chrání Podmoří

před nájezdy cizáků. Museli tam sjednat pořádek. Za každou cenu.

Okolo půlnoci se čtveřice čarodějů přesunula do salónku v přízemí, kde se obvykle radili. Lerienští poslové se dávno omluvili a nechali se odvést do pokojů pro hosty. Přišel čas na to, probrat politiku v rodinném kruhu. Posadili se ke stolku s Fabulemi. Figurky zůstaly rozestavěné tak, jak je tam zanechali, když naposledy hráli. Už se na ně snesla vrstva prachu.

Zorena hypnotizovala pohledem svého syna, který se do debaty téměř nezapojoval a pohrával si v prstech s figurkou Bílého vypravěče. Femorianův zjev působil impozantně, aniž se o to musel příliš snažit. Se svou robustní postavou převyšoval většinu mužů téměř o hlavu. Křeslo, na kterém seděl, pod ním tu a tam nešťastně zavržalo. Už nepřipomínal kotě, spíš statného kocoura, který si rád s kořistí hraje, než ji zakousne.

Zachytil matčin pohled, ale neusmál se, on se na ni nikdy neusmíval. Tvář mu rámovaly dlouhé vlasy, které si stejně jako většina mladých swérských čarodějů barvil. Nepoužíval však rudou a žlutou, barvy slunce a písku. Měl vlasy modré. Zvolil si barvu hluboké vody, odstínu, který ve Swéru symbolizoval smrt.

„Vezmu si to na starost, matko. Budu potřebovat dvacet tvých nejlepších mágů a dále tolik mužů a žen, kolik tady dole můžeš postrádat. Získám tvé ostrovy zpět.“

„Chceš rozpoutat válku, poklade? Lerien vojensky nezískáš. Když tam nakráčíš v čele vojska, tak ano, sjednotíš ty parchanty. Všichni se obrátí proti nám a budou ostrovy bránit tak dlouho, dokud tvé muže jednoho po druhém

neskolí. A oni to udělají. Nepostaví se proti tobě v poli. Svou zemi dobře znají, umí se skrývat v mlžných závojích a mají křídla. Objeví se, pobijou pár tvých nejvěrnějších a zase se rozplynou. Dokud bude koho zabíjet.

Jsi příliš mladý, aby sis pamatoval, jaké to bylo dříve. Jak jsme na Mlžných ostrovech krváceli. Neobětuji dvacet svých nejlepších chlapů a všechny svoje rezervy pro nic za nic.“

Zorena očekávala, že na to namítne něco, co ji přesvědčí, aby mu své mágy svěřila. Považovala ho za dobrého velitele a pokud si někdo s lerienskou mlhou poradí, pak on, ale neporadí si s ní sám, bude potřebovat její radu. Femorian však mlčel, propaloval ji očima a jeho výraz byl naprosto nečitelný.

Vtom se do debaty vložila Kerdea. „Zorena má pravdu, je zapotřebí postupovat opatrně. To ale víme všichni, co tady sedíme, a myslím, že rozpoutat válku je to poslední, co Femorian chce. Ovšem na diplomatická jednání u skleničky koňaku je v tomto případě trochu pozdě, nemyslíš?

Bojovala jsem po boku svého otce v poslední lerienské válce a vím, jakou taktiku protivník používá. Kdysi ses možná vyznala v lerienské politice lépe než já, ale ty časy už jsou pryč, Zoreno, a my tě potřebujeme tady dole. Nemůžeme si dovolit nechat teď Swér bez pána. Ekaší je loajální mně, a já vím, co od něj a jeho kliky můžu čekat. Pokud nikdo nic nenamítá, pojedou do Lerienu také.“

Femorian nevypadal nijak překvapeně a jeho matce došlo, že s Kerdeou toto téma zřejmě probrali ještě předtím, než společně usedli ke stolu s hrací deskou. Za normálních okolností by ji bodl osten žárlivosti, ale tehdy veškeré další pocity přehlušil strach. Poslední lerienské válce říkali její chlapi „dobývání pískového hradu“. Kerdea by asi nechápala

*proč, ale ona nezažila předchozí střety. Nevěděla, jak kovo-
vě ve skutečnosti chutná lerienská bojová magie. Poslední
lerienská válka byla taková dětská hra.*

Než Zorena vyslovila své obavy nahlas, otočila se na Atalana a hledala podporu aspoň u něj. Jenomže ani on Lerien nikdy ve skutečnosti neochutnal. Nikdo z nich jí ve skutečnosti nerozuměl.

Zprvu to vypadalo, že se vrchní čarodějka mýlila. Podle zpráv, které z Lerienu chodily, se podařilo situaci uklidnit. Vypadalo to, že se její syn vrátí domů dřív, než přijde první sněh.

Potíže přišly ve chvíli, kdy je nikdo neočekával. Střela, která protrhla závoj oparu, proměnila Ekašiho žebra v mozaiku, kterou nedokázal složit dohromady ani nejlepší felčar. Na posla, který by jim přinesl další novinky, čekali na Tark Itlen dvanáct dní. Kurýr měl přes oko zkrvavenou pásku. List, který přinesl, páchl sírou a ohořelé okraje odpadávaly. V Lerienu se znovu bojovalo. Zorena měla důvod být znepokojená, ale ve skutečnosti ji vyděsil až dopis, na nějž musela čekat dalších deset dní. Napsal ho přímo Femorian, na první pohled poznala jeho pečlivý rukopis.

Zrak jí padl na první řádku a Zorena v tu chvíli nemusela číst dál. Věděla, že je hrozně zle.

Situaci popisoval stroze. Psal, že mají velké ztráty a museli se stáhnout z Rudého ostrova. Vždy zachovával jistý odstup a to se projevovalo i v dopisech značně osobního rázu, nehledě na reporty. Byly věci, které by v životě nena-psal na kus papíru, jenž putoval přes polovinu světa a mohl se dostat do rukou komukoliv. Každou větu tohoto listu zformuloval s chladnou precizností, jako by se ho okolní

události netýkaly a nezáleželo mu na tom, jak to skončí. Bylo to všechno až příliš oficiální, tak, jak se to od něj dalo očekávat. Obvykle ji v takových psaních oslovoval Paní nebo velemágu. Tady však nad všemi těmi tvrdými slovy stálo nadepsáno něco jiného.

Maminko...

O tři dny později přišly z Lerienu prosby o posily. Po-dařilo se ubránit průsmyk v Néra Montlen, ale podmořské jednotky další nápor z východu neudrží. Zvěsti je varovaly před použitím hlavních portálů. Potřebovali se nad moře dostat jedním z menších, ideálně zprovoznit některý ze zapečetěných.

Vyrazili okamžitě. Rozhodli se použít portál v jižním Zumenu. Jenomže udělali chybu. Pečeť spadla, magické krystaly na jejich přístrojích se zaleskly, ozvalo se temné hučení, ale brána se neotevřela. Přišlo však něco jiného. Vánice.

Měli svou magii a s vypětím všech sil by se mohli dostat do Eher-Gamor, jenomže tam začínalo divoké pásmo hor, kde před dvaceti lety umrzla trestná výprava stopadesáti kněží, kteří chtěli přinutit k poslušnosti opata kláštera nad Mosazným jezerem. Všechna ta kouzla jim byla k ničemu.

Zorena sebrala z pelesti postele plášť a opatrně sestoupila po úzkých schůdcích do jizby. Do oken pražilo zimní slunce, stálo skoro v nadhlavníku a na násvi stále ani noha. Žádní uličníci stavící si sněhuláka ani chasníci koulující copatá děvčata zabalená v barevných šálách. Neviděla jejich otce, kteří by nad tím kroutili hlavami, ani matky, které by je naháněly k obědu.

Dumala nad tím od okamžiku, kdy poprvé vjela v čele svých mágů do vesnice, kde je vítali pouze seschlí starci

a báby nad hrobem. Kam zmizeli jejich synové, dcery či vnoučata? Zamrazilo ji a teprve teď si uvědomila, že ve světnici není sama.

Okolo kamen se ochomýkala paní starostová. Říkali jí Egony. Kdysi to možná bývalo půvabné děvče, ale stáří její rysy dávno pokřivilo. Teď tu stála šedivá a unavená žena, neviditelná jako horský naruk skrytý v prsti. Měla i stejně temné a nedůvěřivé oči a čarodějka je na sobě cítila pokaždé, když se k ní otočila zády. Nepromluvila však slova, ani když jí Zorena popřála dobrého rána. Jen se uklonila a položila před ni sázená vejce a konvici s čajem.

Čarodějka se do jídla pustila zvolna, žaludek měla jako na vodě. Hrdinně zvládla polovinu prvního vejce, když se ozvalo zabušení na dveře. Egony se odbelhala otevřít. Na prahu se objevil Nityry, Zorenin pobočník. Nepříliš vysoký, ale ramenať chlap, který se narodil s širokým zamračeným čelem a pevnou čelistí. Většinu jeho těla pokrývaly jizvy, tetování a tetování zakrývající jizvy. Teď zmizely pod svrchníkem a palčáky, viditelná zůstala pouze ještěrka pokrývající polovinu pravé líce.

Působil drsně a možná trochu primitivně, stejně jako všichni Zorenini bojovní mágové, těžko by do něj kdo řekl, že je to ve skutečnosti sečtělý muž a donátor umění. Většina Temnářů nijak netíhla k muzice nebo tanci, on navštěvoval delfská divadla a kluby pravidelně. Dokázal mluvit celé hodiny o světech partitur, libret, zářivých kostýmů nebo baletních špiček. Dlouhé roky měl poměr s jedním barytonistou z Oroinu.

Každá mince má dvě strany. I ta, kterou zašlapala do bláta bota od uniformy.

„Zase jste chlastali až do rána, co?“ Zorena si změřila potetovaného muže pohledem.

„Nechci, aby to vyznělo zle, má paní, ale dá se tady dělat něco jiného?“ Nityry si nechal nalít hrnek čaje. Nenapil se, ale zahříval si o něj zmrzlé tlapy.

„Jestli se odsud nevyhrabeme, a to sakra rychle, chlapi se nám utopí v samohonce.“

„Utopí neutopí. Zatím to funguje tak, že tu máme tři frakce. Atalanovi kněží, Femorianovi kněží a my.

Atalanovi kněží obsadili místní palírnu, mají tam slušnou zásobu a co nevypijou, to pošlou nám. Říkají tomu učeně *symbiotický vzťah*.

Naši zabrali hospodu. Nalívá tam choť pana hostinského, asi nejmladší kůstka v této díře plné stařešinů. Chlapi ji občas pošlou do palírny pro pitivo a řeknou jí, ať si dá pořádně načas. Symbióza musí být oboustranně výhodná.

Femorianovi kněží nemají nic a jsou nasraní, že jejich pán trčí nad mořem a oni musí poslouchat rybožrouta.“

„Tak k nim pošlete hostinskou a pár flašek, ať je klid, pokud jde jen o tohle.“ Zorena odložila příbor a nalila si horký čaj. Starými okny profukovalo a ve světnici bylo věčně syrovo. Nityryho povídání jí však pomohlo na chvíli zapomenout na všechny chmury a ona se začala cítit příjemně, i když ji záblý nohy.

Vypadalo to ovšem, že na ni pobočník vyplýval svůj denní příděl dobré nálady. Zničehonic se na jeho čele zase vyrýsovaly vrásky a on si povzdechl. „Vlastně jsem s vámi chtěl probrat jednu záležitost. Týká se to Morana.“

Zorena se na toto téma nechtěla bavit. Moran býval jejím miláčkem. Pamatovala si dobu, kdy si s ním jako s malým chlapcem hrávala a mazlila se s ním. V době, kdy